

které však měly sloužit jen k ubytování školníka, za účelem náležitého plnění jeho povinností služebních.

Nejde tedy o byt ve smyslu citovaného ustanovení zákona o zabírání bytů, pročež bylo naříkané rozhodnutí jakožto zákonu se přičící zrušeno.

Č. 933.

Úředníci obecní: I. * Ustanovení čl. III. odst. 5 vyhlášky presidenta zem. správy politické pro Čechy ze dne 20. září 1920 č. 54 z. z. nemá povahy závazné normy, nýbrž pouhého pokynu daného obcím k provádění zákona z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. — **II. *** Lesní úředník obecní ustanovený na základě soutěže, v níž požadováno bylo absolvování střední školy lesnické, nemá nároku na základní služné prvního stupně VIII. tř. hodn. dosavadního systému hodnotných tříd úředníků státních dle § 19 II. č. 1, věta 2. zák. z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. — **III.** Není předpisu, dle něhož by k rozhodnutím samosprávných úřadů muselo býti připojováno poučení o prostředcích opravných.

(Nález ze dne 12. září 1921 č. 11.019.)

Prejudikatura: k II. nál. č. 859 a k III. nál. č. 679.

Věc: Václav S. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran zařazení do VIII. hodnotní třídy 1. platového stupně úředníků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Obecní zastupitelstvo v P. zvolilo dne — stěžovatele lesním. Soutěž vyžadovala, by absolvována byla s dobrým prospěchem střední škola lesnická, dále státní zkoušku pro samostatnou správu lesní, zkoušku z lesního hospodářství a nejméně 5letou praxi. Stěžovatel vykázal, že absolvoval lesní ústav v Bělé a vykonal vyšší státní zkoušku pro lesní hospodáře; praxi měl 17letou. Postupem doby jmenován byl lesním správcem, nadlesním.

Ve schůzi dne — ustanovilo obecní zastupitelstvo ve smyslu § 19. zákona z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. a ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n. služné stěžovatelovo počínajíc 1. září 1919 druhým stupněm IX. hodn. třídy systému státních úředníků penízem 4.908 K, dále přiznalo 5 trienálek penízem 3067 K 50 h. Od služného odečtlo náhradu 30 proc. za deputátní dříví, srážka tato však ke stížnosti byla oběma dalšími instancemi oduznána.

Stížnosti stěžovatelově, aby mu byl přiznán základní plat VIII. hodn. třídy s 5 trienálkami v pořadu instančním nevyhověno. — — — — —

Rozhoduje o stížnosti řídil se nejvyšší správní soud těmito úvahami:

Stěžovatel běře po věcné stránce v odpor rozhodnutí žalovaného úřadu jedině proto, že nebyl mu určen základní plat nejméně podle platu I. stupně VIII. hodn. třídy, protože mu nebyla přiznána kvalifikace vysokoškolská. Staví-li se na požadavek tohoto minima, pak dojista dovolaává se toho, že jest na něho podle § 19 II. č. 2 zákona z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. vztáhnouti předpis druhé věty § 19 II. č. 1 cit. zákona. Právě první předpis všeobecně, že ustanovení o úřednících konceptních platí též o úřednících technických, zvěrolékařských a ji-

ných, kteří podle podmínek konkursních při svém ustanovení prokázali, že vykonali studia na vysoké škole a podrobili se s prospěchem všem předepsaným státním zkouškám.

O úřednících konceptních má však § 19 II. č. 1 dvě ustanovení: všeobecné o nejnižším platu podle druhého stupně IX. hodn. třídy a zvláštní o vedoucích (prvních) konceptních úřednících, kteří absolvovavše právnická studia po 5 let byli v konceptní praxi; těmto jest nejnižší plat určen podle I. stupně VIII. hodn. třídy.

Stěžovatel náleží do úřednictva, o jehož zvláštních náležitostech jedná § 3 v odst. IV. odkazuje na stávající předpisy o zvláštní způsobilosti. Ustanovení § 19 zmiňuje se o úřednících těchto na dvou místech, jednak v citovaném již č. II. 2, jednak v čís. II. 5, kamž zařazuje ony síly, které mají vyšší kvalifikaci a zkoušky. Srovnají-li se tyto předpisy, nelze než dojíti k závěru, že prvnější předpis jen tehdy přiznává úředníkům spadajícím pod § 3 č. IV. použití zásad pro konceptní úředníky platných, jestliže podmínkami konkursu byla žádána a oni také prokázali vysokoškolská studia a výkon předepsaných státních zkoušek. Jinak pro ně platí předpis § 19 č. II. 5.

Podle konkursní vyhlášky z 22. ledna 1907 vyžadovalo se při ustanovení stěžovatele, aby prokázal, že s dobrým prospěchem absolvoval střední lesnickou školu a vykonal státní zkoušku pro samostatnou správu lesní, zkoušku z lesního hospodářství a měl nejméně 5letou praxi.

Stěžovatel prokázal, že absolvoval lesní školu v Bělé a vykonal vyšší státní zkoušku pro lesní hospodáře.

Z toho jde, že nemá vysokoškolského vzdělání a že také při obsazení místa jeho nebylo vzdělání takové požadováno, kteréžto skutečnosti podle citovaného zákona ustanovení jsou podmínkou obligatorního použití zásad platných pro konceptní úředníky i na úředníky technické a jiné.

Stěžovatel nárok svůj také o tyto skutečnosti neopírá, nýbrž snaží se vyvoditi jej jedině z prováděcích předpisů zemského správního výboru pro Čechy vydaných vyhláškou presidenta zemské správy politické z 20. září 1920 č. 54 z. z. pro Čechy, kdež v odstavci 5 bodu III. k § 3 zákona shora citovaného se praví, že lesní hospodáře podle zákona zemského ze dne 14. ledna 1893 č. 11 z. z. pro správu lesů obecních ustanovené a podle § 22 les. zák. z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z. kvalifikované zařadí jest mezi úředníky technické s vysokoškolským vzděláním.

K tomu jest podotknouti, že ani jeden ani druhý z citovaných právě předpisů neobsahuje konkrétních pravidel o průkazu způsobilosti. Nařizuje § 22 zákona z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z., aby ti, kdož mají lesy ve výměře, jež bude určena zemskými zákony, zřídili ve věci sběhlé hospodářské správce (lesní hospodáře), které vláda uzná za způsobilé. O způsobilosti této mají platiti dosavadní předpisy.

Zákon zemský ze 14. ledna 1893 č. 11 z. z. určil, že obce při výměře lesního majetku na 700 ha zříditi mají zvláštního lesního hospodáře způsobilého podle předpisů lesního zákona, což při výměře menší státi se může, anebo nahrazeno býti může cizím nebo společným lesním hospodářem.

Jest tudíž hledati ustanovení o kvalifikaci lesního hospodáře v platných předpisech jiných, jimiž jsou podle časového pořadí prozatímní na-

řízení z 16. ledna 1850 č. 63 ř. z., nařízení z 11. února 1889 č. 24 ř. z., konečně nařízení z 3. února 1903 č. 30 ř. z.

Ke státní lesnické zkoušce zakládající způsobilost pro lesní hospodáře mohou pak podle posléz citovaného nařízení připuštění býti nejen zkoušení absolventi vysoké školy zemědělské, nýbrž i absolventi nižší lesnické školy (jakou byla ku př. škola lesnická v Bělé u B.) neb i absolventi vyšší střední školy (§ 1), a zkoušky této nepotřebují (§ 27) lesní technické ustanovení ať při správě lesů státních, ať při lesní technické službě u správy politické, kteří vykonali pro povolání tato předepsanou zkoušku (poslední nařízení ze 6. července 1893 č. 118 ř. z. a ze 26. července 1899 č. 143 ř. z.).

Z těchto předpisů jde, že kvalifikace lesního hospodáře může nabyta býti na podkladu jak vysokoškolského, tak i středoškolského vzdělání. Dlužno však uvážiti, že prováděcí předpis zemského správního výboru vydání byl na základě ustanovení § 43 zákona z 29. května 1908 č. 35 z. z.

K zákonu tomuto, který v jednotlivých ustanoveních změněn byl právě zákonem ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n., vydal zemský výbor druhdy vyhláškou místodržitelskou z 12. srpna 1908 č. 52 z. z. prováděcí předpis, v němž ve článku II k § 3 pod č. 5 vyslovuje stejnou prováděcí normu, jaká je v prováděcím předpisu k zákonu ze 23. července 1919.

Poněvadž zmocnění zemského výboru týkalo se pouze vydání podrobných předpisů v mezích zákona, nelze bez naléhavé příčiny za to míti, že zemský výbor chtěl hranice tohoto zmocnění překročiti. S tohoto hlediska lze uvedené ustanovení vyložit v ten smysl, že obsahuje jednak upozornění, aby šetřeno bylo případných nabytých práv, jednak pouhý pokyn, aby obce, majíce právo stanoviti služné vyšší nad zákonné minimum, u lesních hospodářů práva tohoto použily v rozsahu určeném pro úředníky technické s vysokoškolským vzděláním tehdy, když podle konkursních podmínek toto žádáno nebylo a úředník je také nevykazuje. Neboť, kdyby šlo o více než pouhý pokyn, bylo by nutno dospěti k úsudku, že zemský výbor opustil půdu zákona. Pouhý pokyn není však normou právní, která by obec právně zavazovala poskytnouti úředníkům technickým větších výhod, než na jaké podle zákona mají nárok.

Z toho jde, že citovaným předpisem prováděcím nevznikl pro obce závazek, aby tak učinily (§ 43, odst. 3 zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. a contrario) a že tudíž nemůže se odborný úředník dovolávati tohoto předpisu jako právně závazného tehdy, když podmínkám zákona nevyhověl.

V daném případě přiznalo v odpor vzaté rozhodnutí shodně s instancemi nižšími stěžovateli základné služné II. stupně IX. hodn. třídy, tedy služné odpovídající jinak jako minimální předpisu § 19 II č. 1 zák. z 23. července 1919 a právem nepřiznalo stěžovateli nárok podle druhé věty téhož předpisu na minimální základní plat I. stupně VIII. hod. třídy.

Stěžovatel uplatňuje dále formální závadu záležející v tom, že v odpor vzaté rozhodnutí není opatřeno poučením o opravných prostředcích.

Není předpisu, který by stanovil, že rozhodnutí úřadů samosprávných opatřovati jest poučením o přípustnosti opravného prostředku a zejména neplatí pro ně zákon z 12. května 1896 č. 101 ř. z. týkající se výlučně úřadů politických. Stěžovatel také netrpěl žádné újmy tím, že poučení se mu nedostalo.

Jest tudíž stížnost v celém obsahu neodůvodněna a bylo ji zamítnouti.